

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania K. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Łodzi
o podleganie zaopatrzeniu emerytalnemu twórców i składki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 grudnia 2022 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 21 lipca 2021 r., sygn. akt III AUa 1985/20,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi wyrokiem z dnia 21 lipca 2021 r., wydanym na skutek apelacji wniesionej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Łodzi od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 24 września 2020 r., zmienił ten wyrok i oddalił odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 4 listopada 2019 r., stwierdzającej, że odwołujący się K. C. podlegał zaopatrzeniu emerytalnemu twórców w okresie od dnia 1 lutego 1976 r. do dnia 31 stycznia 1980 r., natomiast należności z tytułu składek za ten okres uległy przedawnieniu.

Odwołujący się K. C. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 21 lipca 2021 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego, to jest § 5 ust. 2, § 15 ust. 1 oraz § 16 ust. 1 i 2 (błędnie określonych w skardze jako artykuły) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1973 r. w sprawie wykonania ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin (Dz.U. z 1974 r. Nr 1, poz. 1 ze zm.), a także art. 5 k.c. w związku z art. 2a ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że istnieje potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa materialnego wskazanych w zarzutach skargi, których stosowanie wywołuje rozbieżności interpretacyjne w sądach orzekających w podobnych sprawach, co spowodowało wydanie przez Prezesa ZUS nakazu stosowania od dnia 1 lipca 2018 r. we wszystkich jednostkach ZUS jednolitej wykładni, mimo że nie zmieniły się przepisy prawa materialnego ani przyjęta linia orzecznictwa w określonych sprawach, co doprowadziło do tego, że w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy i Sąd Apelacyjny wydały wykluczające się wzajemnie orzeczenia w sytuacji, gdy w obu instancjach ani stan faktyczny, ani stan prawny nie był kwestionowany.

Skarżący stwierdził również, że zachodzi oczywista zasadność skargi kasacyjnej w związku z zarzutami rażącego naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa materialnego to jest: § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1973 r. w sprawie wykonania ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin oraz art. 36 ust. 4a i art. 47 ust. 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, przez ich błędną wykładnię z pominięciem § 15 ust. 1 oraz § 16 ust. 1 i 2 powołanego wcześniej rozporządzenia Rady Ministrów oraz - w kontekście specyfiki niekwestionowanego stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie - art. 5 k.c. w zakresie naruszenia przez organ rentowy zasad współżycia społecznego.

Uzasadniając swój wniosek, skarżący podkreślił, że wykonał w ustawowych terminach wszystkie działania prawem przewidziane, aby zostać objęty systemem zaopatrzenia emerytalnego twórców od dnia 1 lutego 1976 r., co w konsekwencji nastąpiło. Mimo to bezzasadnie odmówiono mu możliwości uzupełnienia składek

ubezpieczeniowych od tej daty. Pozbawiło to skarżącego możliwości dokonania przez organ rentowy weryfikacji należnych mu świadczeń emerytalnych za cały okres wykonywania działalności artystycznej ustalony ostateczną decyzją przez Komisję do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców. Wszystko to nastąpiło zaś z powodu błędnej interpretacji przez organ rentowy oraz Sąd Administracyjny § 5 ust. 2 i następnych rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1973 r. w sprawie wykonania ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin. Skarżący dodał, że nie może ponosić ujemnych skutków błędnych decyzji organów państwowych to jest Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego i Komisji do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców, uchylonych następnie wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, a także negatywnej decyzji organu rentowego, „zatwierdzonej” zaskarżonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego. Decyzja ta pozbawia bowiem skarżącego prawa do weryfikacji wysokości należnych mu świadczeń emerytalnych.

Skarżący zauważył ponadto, że odmowa prawa do opłacenia składek ubezpieczeniowych z powodu rzekomego przedawnienia, w odróżnieniu od innych, którym umożliwiono dokonanie opłacenia zaległych składek, nastąpiła prawdopodobnie także z tego powodu, że ich sprawy załatwiono przed dniem 1 lipca 2018 r., to jest przed terminem wyznaczonym przez Prezesa ZUS, od którego w tożsamych sprawach bezzasadnie zalecono stosowanie we wszystkich jednostkach ZUS interpretacji przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych, opracowanej przez Prezesa ZUS.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do

rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Ponadto konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie konieczne jest także, choćby przykładowe, wskazanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany. Należy również podkreślić, iż nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga kasacyjna jest z kolei oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącego o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów.

Przed wszystkim Sąd Najwyższy zauważa, że skarżący łączy potrzebę wykładni przepisów prawa z oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej, którą uzasadnia „rażącym” naruszeniem tych samych przepisów. Tymczasem, już tylko z samej przedstawionej wyżej istoty ustawowych przesłanek przedsądu, przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., wynika, że co do zasady nie mogą

one występować jednocześnie. Jeżeli bowiem w sprawie rzeczywiście występuje potrzeba wykładni przepisów prawa, od której rozstrzygnięcia zależy wydanie prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy, to z natury rzeczy ewentualny błąd orzeczniczy popełniony przez Sąd drugiej instancji nie może mieć charakteru oczywistego i podstawowego. Skarga kasacyjna nie może być, z kolei, uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, iż konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy (por. pośród wielu postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964).

Niezależnie od tego spostrzeżenia Sąd Najwyższy stwierdza, że w jego orzecznictwie zostały już rozstrzygnięte wszystkie zasygnalizowane w ocenianym wniosku problemy prawne. W orzecznictwie tym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2021 r., II USKP 13/21, LEX nr 3123868 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2021 r., II USK 558/21, LEX nr 3403037) wyjaśniono zaś, że do dnia 31 grudnia 1998 r., w myśl art. 1 ustawy z dnia 27 września 1973 r. o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin (dalej jako ustawa zaopatrzeniowa), obowiązującej od dnia 1 stycznia 1974 r., osoby wykonujące działalność twórczą miały prawo do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie przepisów tej ustawy. Przepis art. 8 ustawy zaopatrzeniowej nakładał przy tym na wymienione osoby obowiązek opłacania składek emerytalno-rentowych. Termin zapłaty składek określały z kolei przepisy aktów wykonawczych do tej ustawy, to jest odpowiednie przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1973 r. w sprawie wykonania ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin (Dz.U. z 1974 r. Nr 1, poz. 1 ze zm.), wydanego na podstawie art. 8 ust. 2 tej ustawy - w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 1983 r., znowelizowane następnie na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1984 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie wykonania ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin (Dz.U. Nr 9, poz. 35). Kolejnym aktem prawnym było rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 sierpnia 1987 r. w sprawie wykonania ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin (Dz.U. Nr 26, poz. 145 ze zm.), następnie zaś rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 stycznia

1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz.U. Nr 7, poz. 41 ze zm.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto także, że obowiązek opłacania składki na zaopatrzenie emerytalne twórców powstawał dla osoby prowadzącej zawodowo działalność artystyczną z dniem określonym w § 16 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1973 r. w sprawie wykonania ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin, a nie z dniem ustalenia tego obowiązku decyzją organu rentowego (§ 2 ust. 2 tego rozporządzenia), co oznacza, że obowiązek ten powstawał z pierwszym dniem miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu rozpoczęcia działalności artystycznej, nie wcześniej niż od dnia wejścia w życie rozporządzenia, przy czym ustalenie terminu rozpoczęcia tej działalności należało do kompetencji Komisji do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2012 r., II UK 95/12, OSNP 2013 nr 19-20, poz. 234 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2015 r., III UZ 8/15, LEX nr 1771517).

W okolicznościach faktycznych ustalonych w sprawie cały sporny okres przypadał na lata 1976-1980 (w całości objęty był zatem ubezpieczeniem społecznym twórców i związanym z nim obowiązkiem opłacania składek na to ubezpieczenie), a więc na czas przed wejściem w życie ustawy emerytalnej. Nie daje to jednak podstawy do niestosowania przepisów tej ustawy względem okresów powstałych i zamkniętych wcześniej. Staje się to zrozumiałe, jeśli uwzględni się, że skarżący uzyskał prawo do emerytury pod rządem aktualnie obowiązującej ustawy emerytalnej (w 2016 r.), w związku z czym jest obowiązany spełnić przesłanki w niej zawarte, w tym określone w art. 6 ust. 2 pkt 9 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 1. Zgodnie z tymi przepisami przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu jej wysokości uwzględnia się zaś, z zastrzeżeniem ust. 2-5, okresy składkowe, do których zalicza się między innymi okresy wykonywania działalności twórczej lub artystycznej na obszarze Państwa Polskiego objętej obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, za który opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne lub w których ubezpieczony był zwolniony od opłacania składki. Regulacje te wzmacnia wspomniane zastrzeżenie, stosownie bowiem do art. 5

ust. 4 pkt 1 ustawy emerytalnej, przy ustaleniu prawa do emerytury lub renty dla płatnika składek zobowiązanego do opłacania składek na własne ubezpieczenie emerytalne i rentowe nie uwzględnia się okresu, za który nie zostały opłacone składki, mimo podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym w tym okresie. Oznacza to, że dla uzyskania prawa do świadczeń emerytalno-rentowych nie jest wystarczające samo ustalenie faktu prowadzenia działalności artystycznej i podleganie z tego tytułu obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Takie same zasady stosuje się również wobec ubezpieczonych zobowiązanych do opłacania składek na własne ubezpieczenie społeczne za okres przypadający przed dniem wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach (art. 5 ust. 5 tej ustawy). Z norm tych wynika nakaz nieuwzględniania okresów podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, za które nie zostały opłacone składki, do okresów ubezpieczenia wymaganych do ustalenia (przyznania) prawa do emerytury lub renty wymienionym kategoriom ubezpieczonych, z czego *a contrario* wynika zakaz i brak podstaw prawnych do zaliczenia okresów, za które nie zostały opłacone składki, do wymaganego stażu podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, mimo podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym w okresach, za które nie zostały opłacone składki. Wprawdzie okresami składkowymi są okresy ubezpieczenia z tytułu podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach), ale ustalenie (przyznanie) prawa do emerytury lub renty ubezpieczonym będącym płatnikami składek, zobowiązanym do opłacania składek na własne ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz osobom współpracującym z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność jest uzależnione nie tylko od ubezpieczenia (podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym), ale również od opłacenia składek za składkowe okresy ubezpieczenia, co jednoznacznie wynika z art. 5 ust. 4 i 5 ustawy o emeryturach i rentach. Kierując się tymi samymi racjami, trzeba zatem dojść do wniosku, że identycznie należy rozumieć zwrot, którym posłużono się w art. 6 ust. 2 pkt 9 podpunkt 1 ustawy emerytalnej. Status okresu składkowego posiada wykonywanie działalności twórczej lub artystycznej, jednak pod warunkiem, że za okres objęty ubezpieczeniem „opłacono składkę”, czyli nie dość, że ją realnie do

organu rentowego wpłacono, ale także nie została ona zwrócona lub zaliczona na poczet innych okresów. Tylko w takim wypadku „opłacenie składki” legitymizuje uznanie spornego okresu za składkowy (por. powołany wcześniej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2021 r., II USKP 13/21).

W kwestii niemożności uzupełnienia składek przedawnionych Sąd Najwyższy wypowiedział się z kolei w wyroku z dnia 12 lutego 2010 r., II UK 181/09 (LEX nr 590233), wyrażając pogląd prawny, zgodnie z którym upływ terminu przedawnienia zobowiązania składkowego wyznacza granicę czasową, poza którą niemożliwą staje się egzekucja zobowiązania podatkowego, a jego dobrowolne uiszczenie powoduje powstanie nadpłaty. Z tej przyczyny płatnik składek nie ma możliwości zrzeczenia się przedawnienia zobowiązania składkowego. Nie może także domagać się od organu rentowego, aby przyjął od niego przedawnione składki (por. także uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2017 r., II UK 708/15, LEX nr 2252205).

Końcowo Sąd Najwyższy zauważa także, że zupełnie niezrozumiałe jest powołanie przez skarżącego w podstawach zaskarżenia § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1973 r. w sprawie wykonania ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin, gdyż z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wyraźnie wynika, że o ile powołany przepis określał zasadę dotyczącą twórców, którzy rozpoczęli swoją działalność po wejściu w życie ustawy, czyli po dniu 1 stycznia 1974 r., to w odniesieniu do spornego w sprawie okresu przypadającego na lata 1976-1980 znajdował zastosowanie § 16 ust. 2 tego rozporządzenia. Sąd drugiej instancji, wbrew odmiennemu stanowisku skarżącego, uwzględnił zatem właśnie ten drugi przepis jako stanowiący jedną z podstaw prawnych rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku. Co do naruszenia art. 5 k.c. Sąd Najwyższy stwierdza natomiast, że przepis ten, choćby wobec braku stosowanego odesłania w przepisach regulujących zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym oraz ze względu na publiczny charakter tych przepisów, nie ma zastosowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 czerwca 1986 r., II URN 96/86, Służba Pracownicza 1987 nr 3; z dnia 29 października 1997 r., II UKN 311/97, OSNAPIUS 1998 nr 15, poz. 465; z dnia 26 maja 1999 r., II UKN 669/98,

OSNAPIUS 2000 nr 15, poz. 597; z dnia 12 stycznia 2000 r., II UKN 293/99, OSNAPIUS 2001 nr 9, poz. 321; z dnia 26 maja 1999 r.; II UKN 670/98, LEX nr 1632246 oraz z dnia 24 września 2020 r., III UK 38/19, LEX nr 3080366). Z kolei z brzmienia art. 2a ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie da się wyprowadzić zasady, w myśl której nieprawidłowe (niezgodne z obowiązującymi regulacjami prawnymi) działania organu rentowego podjęte ewentualnie w stosunku do niektórych ubezpieczonych powinny uzasadniać zastosowanie tych samych zasad w stosunku do innych ubezpieczonych, a takich działań skarżący oczekiwałby od organów stosujących prawo, w tym sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego. Wymaga także podkreślenia, że skarżący zarzucił w skardze naruszenie tych przepisów przez organ rentowy. Tymczasem skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.) i to one, a nie czynności podjęte przez organ rentowy, są przedmiotem kontroli w postępowaniu kasacyjnym.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżący nie wykazał potrzeby poddania jego skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu. Dlatego, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, orzekł jak w sentencji postanowienia.

[as]

I.n